

[Fuglsang.]

enighed med hensyn til vor udenrigspolitiske linje. Jeg er ikke så ganske sikker på, at der ikke ude i befolkningen går nogle andre skillelinjer end dem, der går mellem partierne her i salen. Det gælder f. eks. spørgsmålet om, hvorvidt vor udenrigspolitiske linje fortsat skal bygge på vort medlemskab af NATO og alt, hvad det indebærer. Der er sikkert flere end os kommunister, der har oplevet urolige uger i forbindelse med begivenhederne i mellemøsten, hvor, som jeg nævnte i går, to NATO-stormagter, USA og England, optrådte så temmelig i foragt for selve Den Nordatlantiske Traktats artikel 1, der går ud på, at deltagerne i Atlantpagten forpligter sig til at bilægge enhver international stridighed, i hvilken de måtte blive inddraget, ved fredelige midler og på en sådan måde, at mellemfolkelig fred og sikkerhed såvel som retfærdigheden ikke bringes i fare.

Det, som netop er foregået i mellemøsten, og det, som stadig væk foregår i det fjerne østen, turde i nogen grad være i strid med denne artikel 1. Jeg vil videre tro, at der ude i vor befolkning er mennesker, som endnu husker og til dels på deres egen krop har følt følgerne af tidligere tysk beskyttelse og for resten også husker vor tidligere deltagelse i en A-pagt, nemlig Antikominternpagten, og jeg vil tro, at sådanne mennesker vil finde større sikkerhed for vort land i dannelsen af en atomfri zone, eventuelt ved at Danmark søger at opnå en internationalt godkendt neutral status, som Østrig har det, end i fortsat samarbejde med et genoprustet Tyskland.

En vis uklarhed kommer både her i tinget og ude i befolkningen til udtryk, når det gælder vor stilling til markedsplanerne. Ikke mindst i visse kredse inden for det større landbrug har man udtrykt en forbavsende forkærlighed for fællesmarkedet, mens småbrugere og arbejdere i berettiget frygt for virkningerne er ganske anderledes tilbageholdende. Det ærede medlem, som netop har talt på retsforbundets vegne, var jo også på dette område præget af dette partis principielle uklarhed over, hvad der bør gøres. Vi kommunister har på dette område det samme standpunkt, som vi har på det militære område, nemlig at det, som både Danmark, er ikke ensidige blok-

dannelser, men at vi gør vort for et fredeligt samarbejde til alle sider.

Hvad den indenrigspolitiske situation angår, har der, megen tale til trods, gået en vis fælles tråd gennem partiernes udtalelser. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, at oppositionen manglede en hel del med hensyn til opstilling af et alternativ til regeringens økonomiske politik. Men mon ikke det kan skyldes den omstændighed, at partierne inderst inde er enige om en økonomisk hovedlinje, som går ud på en fortsat offensiv imod den arbejdende befolkning, et fortsat forsøg på at gennemføre en forbrugsnedskæring gennem såvel direkte som indirekte skatter, huslejeforhøjelse — med hensyn til hvilken man vel er uenig om formen, men næppe om indholdet — og andre midler?

Det ærede medlem hr. Poul Møller talte om regeringens ansvar for tøjskatten, og det ansvar skal ikke tages fra den. Men heller ikke den kendsgerning skal glemmes, at da vi kommunister fremsatte et forslag om at ophæve samme lede tøjsskat, måtte vi ved afstemningen derom i hvert fald savne det ærede medlems partis stemmer.

Også med hensyn til den indenrigspolitiske udvikling indtager vi kommunister en særstilling. Vi er modstandere af den forbrugsnedskæringspolitik, som har været ført til dato; vi mener, at en sådan politik faktisk ikke har været nødvendig.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen udtalte i går ønsket om en samlet produktionspolitik, om gennemførelse af langsigtede foranstaltninger til støtte for erhvervslivet, og i den forbindelse og næsten på linje hermed husker jeg, hvordan den højtærede statsminister i anledning af bemyndigelsesloven talte om, at den var et stykke organiseret liberalisme. For os, som er socialister, ligger der i og for sig noget ganske interessant i denne problemstilling. Det viser nemlig en tendens til — trods megen snak og megen læbebekendelse til liberalismen og de frie kræfters spil — at gøre et forsøg på at indføre en slags planmæssighed i produktionen og det økonomiske liv, som man ellers kun tillægger socialismen og socialistiske stater. Forskellen mellem den planøkonomi, som vi socialister går ind for, og så den, der tales om her, ligger vel nok fremfor alt bl. a. deri, at vor planøkonomi